

HART VAN DE
HULSTKONING

ROSEMARY HART

Hart van de Hulstkoning

www.rosemary-hart.com

Copyright © 2026 Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Romantische Roman

ISBN: 9789403867090

NUR 343; NUR 334

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

DE LUCHT BLOOST ROZE, zoals alleen een winterlucht dat kan: als een jonge bruid, zoals mijn wangen warm en rood opbloeiden onder de strelingen van de Oogstkonink. Het is nog maar een paar uur na de middag en de zon staat al laag aan de horizon. Mijn voeten komen tot stilstand op het hobbelige zandpad langs de rand van het bos, mijn blik gericht op dat kristalheldere vlak van cyaanblauw en lichtroze, wanneer een vlucht ganzen boven me voorbijtrekt.

Ik adem in, vul mijn longen met de frisse, scherpe lucht. Vannacht zal de vorst de grond kussen. Gisteren kregen we de eerste sneeuw van het seizoen, die lui over de kale akkers dwarrelde. Een maagdelijk wit dat me ook al deed denken aan de jurk van een bruid – *mijn* jurk – degene die ik twee maanden geleden droeg, en een andere, die nog op me wacht.

Ik weet wat grootmoeder zou zeggen – ze heeft het me al tientallen keren gezegd: ‘Laat je hart niet treuzelen bij iets wat je nooit kunt hebben.’

Ik blaas alle lucht uit die ik zojuist diep heb ingeademd, waardoor die naar de hemel terugkeert in een wolkje van bleke mist.

Ik hoor evenveel aan de Oogstkoning te denken als ik bij schemering door dit woud hoor te dwalen –

Nooit.

Maar... goden sta me bij, ik voel hem overal: in de ruisende vleugelslagen van de ganzen, in de knoestige takken van de kale bomen wanneer ik vanuit mijn ooghoeken een glimp van een gewei denk op te vangen. Ik voel hem in de schuine zonnestralen die tussen de jonge berken door vallen, en die het bos verwarmen zoals zijn amberkleurige ogen mijn huid verwarmden wanneer hij naar me keek.

Hij is overal.

En toch is hij nergens.

Want ik heb gezocht. Dit bos is uitgestrekt, en ik heb elk kronkelig paadje bewandeld, ver weg van het uitgeholde spoor dat ons dorp met het volgende verbindt. Wat ik daar vond, was een bos dat meebeweegt met het terugtrekkende licht – ik zag hoe het van roestbruine en gouden kleuren overging in kale takken, die omhoogsteken naar een hemel die elke dag vroeger donker wordt.

Hier, diep tussen de bomen, heb ik schoonheid gevonden, zelfs toen het zo koud werd dat ik niet meer kon stoppen met rillen in mijn wintermantel. Zelfs toen het laatste gouden blad werd meegesleurd door een ijzige

windvlaag, bleef ik zoeken, hopen op een glimp van hem. Ik sprak tegen hem alsof hij zich net buiten mijn zicht verborgen hield, alsof de brem en wilde wegedoorn mijn verhalen wel aan hem zouden doorvertellen.

Ja, schoonheid vond ik wel. Maar hem nooit.

Soms laat ik cadeautjes voor hem achter. Het zijn maar kleine dingen, en waarschijnlijk zijn het slechts dwaze, menselijke geschenken: versgebakken koekjes die ik in een doekje wikkel, een fles romige melk. Of gewoon een van mijn haarlinten, die ik rondom de zilveren vingers van een slanke berk knoop.

Bang ben ik nooit als ik in mijn eentje tussen de bomen ronddwaal. Per slot van rekening is dit *zijn* woud – ook al lijkt het alsof hij er helemaal uit verdwenen is. Ook al heeft hij me in de steek gelaten.

De ganzen vliegen verder en laten hun luidruchtige mening schallen boven de rieten daken van het dorp, totdat ze niet meer zijn dan zwarte stipjes tegen het vervagende licht.

Flos en Fjala hebben me meteen in de smiezen zodra ik het dorpsplein oploop. De grote boom, waar ik nog niet zo lang geleden onder de volle Oogstmaan stond, met mijn haar gevlochten tot een kroon van graan, staat er nu kaal en schraal bij, net als het bos.

‘Je hebt weer geschenken,’ zegt Fjala opgewonden, terwijl ze haar vingers door de mijne vlecht. Meteen daarna gilt ze: ‘Je bent ijskoud!’

‘Ze heeft weer in het bos rondgedwaald,’ zegt Flos wijsneuzerig. ‘Grootmoeder zegt dat het gevaarlijk is. Mama trouwens ook.’

‘Natuurlijk is het gevaarlijk.’ Ik grijp Flos’ hand met mijn andere hand en grijns als ook hij protesterende geluiden maakt tegen mijn ijskoude vingers. ‘Er zijn wolven en wilde zwijnen en vossen, om nog maar te zwijgen van alle dingen die in het donker rondkruipen en in de schaduwen wachten om verdwaalde kinderen op te peuzelen...’

‘Waarom ga je er dan heen?’ Mijn neefje kijkt me met een mengeling van ontzag en ergernis aan. ‘Wil je soms door wolven worden opgegeten? Is dat het? Ben je het leven beu, Gyda?’

‘Ik ga erheen omdat ik af en toe wat rust en stilte wil, jonge snotneus.’ We lopen naar mijn huisje dat ik deel met grootmoeder, en het kleine huis ernaast, waar mijn neefje en nichtje wonen met hun moeder, mijn tante Gunda. En omdat ik op zijn minst moet doen alsof ik nieuwsgierig ben, voeg ik met tegenzin toe: ‘Wat voor geschenken heeft hij deze keer achtergelaten...?’

‘Heel mooie kralen,’ zegt Fjala. ‘En linten. Mag ik er een paar hebben?’

‘Waren ze voor jou bedoeld?’ vraag ik, half streng, terwijl ik op haar blonde hoofdje neerkijk.

Ze trekt een pruillip. ‘We zouden allemaal iets moeten krijgen als jij toch gaat trouwen met de rijkste boerenzoon uit de omgeving.’

‘Wie zegt dat ik met Tilman Zevenakkers ga trouwen?’

Haar pruil verandert in een frons. ‘Iedereen. Ze willen je nu allemaal, zelfs dat domme zwijn Siegmar uit het andere dorp. Ken je hem? Hij noemde me *varkensstaartjes*, afgelopen zomer. Maar hij heeft zelf een varkenskop.’

Ik zucht en stap ons huisje binnen, op de voet gevolgd door mijn jonge familieleden. En ziedaar, op tafel staat inderdaad een pakketje klaar: een houten kistje met fijne gravures van kippen, hanen en koeien.

Passend voor een boer wiens rijkdom afhangt van zijn vee.

Als ik het deksel open, voel ik een bekende spanning in mijn buik groeien. De kralen binnenin zijn mooi – elk in een andere kleur geschilderd, sommige met bloemen en andere – hah – met nog meer kippen.

Ik pak er een op en rol hem tussen mijn vingers, terwijl het keramiek het schaarse licht vangt dat door het smalle keukenraam naar binnen valt.

Wat moet ik hiermee?

Mijn ergernis neemt toe wanneer ik beseft dat ik nu een briefje zal moeten terugsturen als dank. Dan zal Tilman dat zien als aanmoediging en me weer een van zijn cadeautjes sturen, en zo verder, waardoor ik vast kom te zitten in deze domme cyclus.

Deze hofmakerij is geheel buiten mijn bedoeling om tot stand gekomen en, eerlijk gezegd, ook nogal onverwacht.

Maar als ik Grootmoeder moet geloven, ben ik daardoor een tamelijk dwaas meisje.

Ik had immers kunnen weten dat vrijers in de rij zouden staan om mij voor zichzelf te winnen, nu ik niet langer alleen Gyda ben, de bijna-oude-vrijster die zich het liefst alleen met haar eigen zaken bemoeit, maar Gyda, de Oogstbruid.

De uitverkoren maagd.

Degene met het gezegende kind in haar schoot.

En hoewel het waar is dat Siegmars, Oldwin en Ecbert allemaal om mijn aandacht strijden, is het Tilman die de beste kaarten in handen heeft. Hij is jong, vrolijk, welgesteld en irritant zelfverzekerd dat ik binnenkort de zijne zal zijn.

Ik kijk nog een laatste keer naar de kraal tussen mijn vingers en druk hem dan in Fjala's hand. 'Ze zijn allemaal van jou. Ik denk dat ze uitstekende knikkers zullen zijn.'

Haar ogen worden groot, dan breekt ze uit in een grijns en rent weg, de kralen stevig vastgeklemd.

'Daar ben je,' zegt grootmoeder, die door de achterdeur de kamer binnenkomt. 'Waar bleef je, kind?'

'Ik was gewoon buiten,' mompel ik, terwijl ik mijn ogen neersla om haar blik te ontwijken.

Ze klakt met haar tong en schudt haar grijze hoofd. 'Je dwaalt te vaak en te ver af. Je hebt nu toch zeker wel je antwoorden gevonden?'

Ze bedoelt dat de Oogstkoning niet voor me terug zal komen.

En natuurlijk heeft ze gelijk. Hij heeft me op die heuvel achtergelaten, om terug te keren naar mijn normale, sterfelijke leven.

‘Breng dit nu maar naar Ziska. Haar familie heeft de laatste tijd de ene ziekte na de andere gehad.’ Grootmoeder drukt een pan soep in mijn armen. ‘En deze keer niet afdwalen, Gyda, hoor je me? De zon is nagenoeg onder.’

Ik knik – wat kan ik anders doen? Ik breng de soep naar het huis van Ziska aan de andere kant van het dorp, waar ik haar aantref met een zuigeling aan haar borst en een peuter die in de keuken jengelt. Haar oudste, Swetlana, ligt te woelen in de bedstee, gloeiend van de koorts.

‘Kan ik je helpen?’ vraag ik vriendelijk. ‘Als je even pauze nodig hebt...’

‘Het gaat wel,’ antwoordt Ziska, terwijl ze haar borst bedekt als de baby loslaat. ‘Het is maar een verkoudheid. Hoewel ik niet kan zeggen wanneer de ene eindigt en de andere begint. Je komt er wel achter als je je eigen kleintjes hebt. En goden verhoeden dat je ook zult moeten leren leven zonder je man.’

Ik denk aan mijn buik – die nog geen enkele zwelling vertoont die mijn toestand verradt – en kijk dan naar Ziska. Ze is druk bezig de kleine te laten boeren en wiegt hem zachtjes op haar schouder. Het was natuurlijk maar een terloopse opmerking. Niemand weet dat ik

zwanger ben, behalve Grootmoeder. Voor haar kon ik het onmogelijk lang verbergen; ze merkte het uitblijven van mijn maandelijks bloedingen op in de stapel van de vuile was.

‘Laat mij maar.’ Ik neem de baby van haar over, samen met het doekje om de melk op te vangen, en klop zachtjes op de rug van het jochie, tot hij een *flurp*-geluidje maakt en zich vervolgens tegen me aan ontspant.

‘Zo, dat was dat,’ grinnik ik. ‘Dat was een flinke, nietwaar?’

‘Je lijkt je op je gemak te voelen,’ merkt Ziska op, terwijl ze de soep op het fornuis roert.

‘Ik heb tante Gunda veel geholpen toen Flos en Fjala nog zo klein waren.’

In de hoek niest de peuter luid.

‘Och, gezondheid,’ verzucht Ziska. ‘Dank je, Gyda, maar je kunt misschien beter gaan, voordat jij het ook krijgt en je het op je grootmoeder overdraagt.’

‘Veel sterkte dan.’ Ik geef haar de baby terug en stap de donkere straat op. Een kriebelige rilling, als spinnenpootjes, kruipt over mijn rug, en het duurt even voordat ik begrijp wat ik voel.

Onbehagen.

Moeder worden is nooit mijn hartsverlangen geweest. Toen ik dat aan de Oogstkoning opbiechtte, toonde hij zich daar volkomen onverschillig over – hij was alleen maar

vriendelijk en nieuwsgierig. Maar hij is verdwenen, terwijl zijn zaad wortel heeft geschoten binnen in mij, en ik –

Ik zit vol stille, borrelende woede.

Niet omdat ik de gedachte om dit kind te krijgen verafschuw. Nee, zijn kind dragen zal me altijd herinneren aan de drie mooiste nachten van mijn leven. Daarmee kan ik leven, en daar kan ik zelfs vrede mee hebben, maar...

Maar Ziska heeft gelijk – als vrouw alleen is het leven al zwaar genoeg, en met een kind zal het niets minder dan strijd zijn. Ik ben kwaad omdat ik geen verlangen heb om dat harde leven in mijn eentje te dragen, wat betekent dat ik het me niet kan veroorloven om een goed huwelijksaanzoek af te slaan, hoe weinig ik ook geef om alle hofmakerij.

HOOFDSTUK 2

IK BEN HALVERWEGE DE verlaten, donkere straat als de bron van mijn onbehagen me inhaalt. Hij komt uit het gerechtsgebouw, daalt met drie grote, gemakkelijke passen de versleten stenen trap af en glimlacht breed naar me.

‘Gyda! Nog zo laat buiten?’

‘Hallo, Tilman. Jij bent degene die nog zo laat buiten is.’

Zijn grijns verdwijnt niet door mijn weinig hartelijke toon. Een paar lantaarns staan verspreid tussen de huizen, in nissen of op vensterbanken, en hun schaarse licht valt op zijn krullende blonde haar.

‘Dat is ook zo. Vader had wat zaken te regelen bij de raad, maar hij voelde zich niet zo goed, dus ben ik in zijn plaats gegaan.’

‘Weer zo’n verkoudheid, hè?’ mompel ik.

‘Toevallig wel. Hoe wist je dat?’

Ik wijs naar het huis van Ziska achter ons. ‘Blijkbaar is het besmettelijk.’

‘Nou, jij ziet er nog steeds stralend uit.’

Ik struikel, mijn voet blijft haken achter een steen of een bult in de weg.

Tilmans hand schiet uit en grijpt mijn arm vast. ‘Alles in orde?’

‘Ik had een lamp moeten meenemen,’ brom ik. ‘Bovendien kun je dat niet weten. Ik kan vol ziekte zitten en het zo aan jou doorgeven.’

Hij lacht, en ik moet toegeven dat zijn lach aangenaam is om te horen, ook al is het niet de diepe, warme klank van de Oogstkonink. Maar dat is oneerlijk van me, want niets is met hem te vergelijken.

‘Gyda...’ Zijn hand blijft op mijn arm rusten en ik weet niet zeker of hij me daarmee wil behoeden voor nog een struikelpartij in het donker, of dat hij bang is dat ik ervandoor ga als hij me loslaat.

‘Ja, Tilman?’

‘Het valt me op... dat je me nog geen antwoord hebt gegeven.’

Er ontstaat een stilte binnen in me. ‘Je hebt me eigenlijk niets gevraagd.’

‘Ik dacht dat het vrij duidelijk was.’ Zijn grijns versmalt tot een glimlach – ik kan het net onderscheiden als we langs een ander huis lopen, waar licht uit het raam schijnt. ‘Het zou mijn familie een eer zijn om de Oogstbruid in ons huis te verwelkomen.’

‘Je familie,’ merk ik op, terwijl ik mijn wenkbrauwen optrek. ‘En jij dan?’

‘Ik dacht dat dat zelfs nog duidelijker was,’ zegt Tilman, met een wat schaapachtige blik. ‘Ik mag je heel graag.’

Wat huwelijksaanzoeken betreft is dit niet bepaald te vergelijken met Rana en haar woeste drakenprins. Mijn hart trekt samen en klopt daarna verder met een doffe, hardnekkige pijn.

‘Het is gewoon...’ Ik weet niet eens precies wat ik bedoel. Binnenkort zal ik hem moeten accepteren. Alleen wil ik niet dat dit het moment is – niet hier, in deze koude nacht, terwijl mijn hart verlangt naar een man die net zo ver weg en stil lijkt als de sterren boven me. ‘Ik heb nog niet echt de tijd gehad om alles te laten bezinken.’

‘Er zijn anderen, dat weet ik.’ Hij zegt het haastig. ‘Maar ik geniet echt van je gezelschap, Gyda, en ik denk dat ik jou ook kan bevallen, als je me een kans zou geven.’

Ik buig mijn hoofd, ervan overtuigd dat Tilman inderdaad een erg aardige jongeman is.

‘Ik geef je natuurlijk tijd.’ Hij zoekt mijn blik, zijn blauwe ogen donker in de nacht. ‘Maar je kunt het me vertellen... als er iets anders op je hart ligt.’

Dat kan ik niet.

Hij komt dichterbij, zijn adem warm tegen mijn wang. Hij ruikt vaag naar cider. ‘Als je... een kind draagt... je weet wel... van hém...’ Zelfs onder het bleke sterrenlicht zie ik zijn gezicht rood worden. Hij werpt een schichtige blik over zijn schouder, naar de donkere rand van het woud die als een strakke, schurende kraag tegen het dorp

aandrukt. ‘Ik wil dat je weet dat ik het als mijn eigen kind zal opvoeden. Het zou me een eer zijn, Gyda.’

Mijn keel trekt samen, maar ik dwing mezelf tot een glimlach. ‘Ik heb nog niet veel gevoeld.’

‘Houd het dan in gedachten. Ik wil niet dat je je ergens zorgen over maakt.’

‘Dat is aardig van je,’ mompel ik. En dat meen ik.

‘Je bent thuis,’ zegt hij, terwijl hij mijn arm loslaat als ons huisje aan het einde van de straat in zicht komt. ‘Doe je grootmoeder de groeten van me.’

‘Dat zal ik doen.’

‘Oh, en Gyda.’

Ik draai me om.

Hij kijkt me aan, met zijn handen in zijn zakken en een ernstige blik op zijn gezicht. ‘Morgen, onder de maretak, zal ik je kussen.’

HOOFDSTUK 3

IK STAP HET HUIS binnen terwijl de doffe pijn in mijn hart zich langzaam door mijn hele borst verspreidt. Grootmoeder heeft de rest van de soep voor ons opgewarmd. We zeggen niet veel terwijl we samen eten, zittend aan de kleine houten tafel in de hoek van de keuken. Het licht wordt zwakker en zachter. Na de maaltijd gooi ik een extra blok op het vuur en ruim ik op, terwijl Grootmoeder wegzakt in haar comfortabele stoel en haar vermoeide botten opwarmt.

‘Je sokken vliegen nog in de fik’, waarschuw ik haar.

Grootmoeder grijnst, schuift iets dichterbij het fornuis en strekt haar voeten uit naar de vlammen. ‘Oude mensen hebben het snel koud, mijn lief.’

‘Ik ruik je tenen. Net geroosterde kip.’

Ze lacht en ik geef haar een dampende kop thee. Ik heb haar lievelingsbrouwsel gemaakt: een sterke mix van gedroogde appel, pompoen en een handvol verwarmende kruiden. Met mijn eigen mok tussen mijn handen ga ik naast haar zitten.